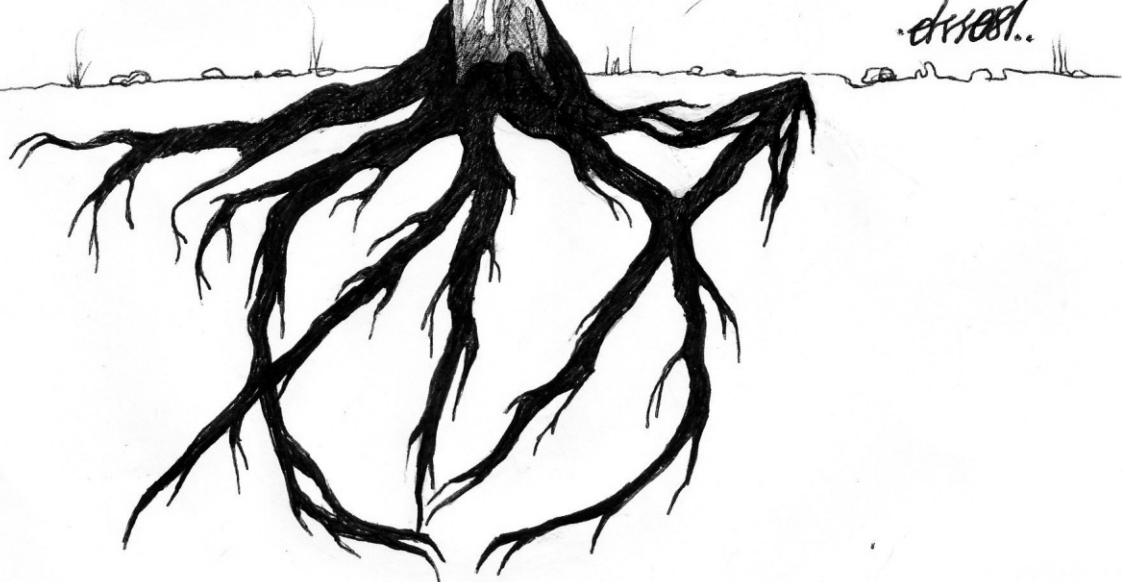




Αντίσταση
Αυτοοργάνωση
Αλληλεγγύη

ΚΟΝΤΡΑ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΕΜΟΥΣ
ΤΗΣ ΕΞΙΟΥΣΙΑΣ

drawn..



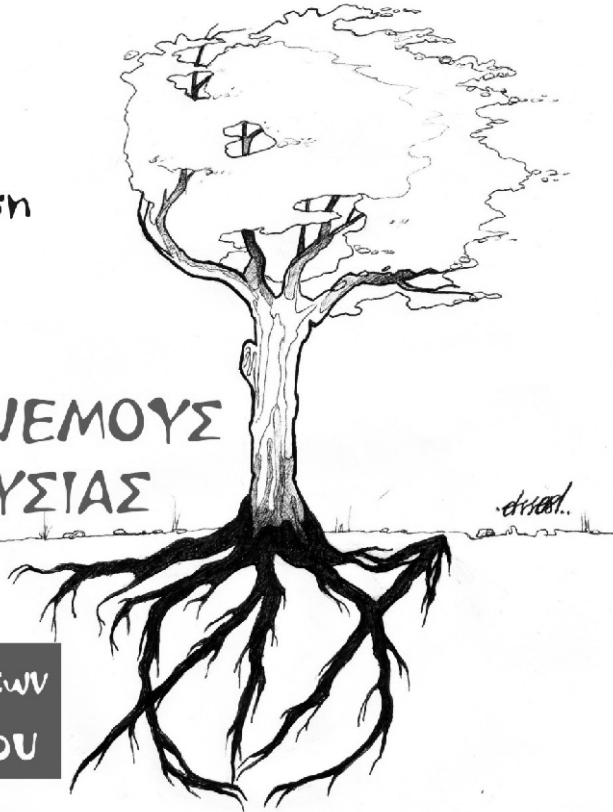
κατάληψη Απερτίς

1

Χρόνος κατάληψη Apertus

Αντίσταση
Αυτοοργάνωση
Αλληλεγγύη

ΚΟΝΤΡΑ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΕΜΟΥΣ
ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ



3ήμερο εκδηλώσεων
2-3-4 Ιουνίου

Πέμπτη 2/06, 20:00

(στο χώρο της κατάληψης)

Συζήτηση από την Αντιφασιστική συνέλευση Αγρινίου:

«Ο ρόλος των παρακρατικών ακροδεξιών οργανώσεων στα τελευταία γεγονότα κοινωνικού κινήματος».

Ενημέρωση

από την κατάληψη Κελε Ελευθερίας στην Ηγουμενίτσα για το ρατσιστικό πογκρόμ κατά των μεταναστών στην περιοχή τους.

Παρασκευή 3/06, 20:00

(στο χώρο της κατάληψης)

Προβολή Βίντεο: Ένας χρόνος Apertus

Συζήτηση: «Οι καταλήψεις ως απελευθερωτικά εργαλεία μέσα στην πόλη και η προσπάθεια καταστολή τους».

Ενημέρωση

Από συντρόφους/ίσσες από την κατάληψη Μαραγκοπούλειο στην Πάτρα για την πρόσφατη κατασταλτική επιχείρηση που δέχτηκαν.

Σαββάτο 4/06, 20:00

(στην πλατεία Δημάδη)

Κουκλοθέατρο

«Τενεκεδούπολη-Κουρδιστάν»
Από το Κου(κου)λοθέατρο της κατάληψης Αντιβίωσης στα Γιάννενα.

Συναυλία

STRAITJACKET FIT (Πάτρα)
JAVASPA (Θεσσαλονίκη)
AMOK (Αγρίνιο)

κατάληψη apertus -καλυβίων 70 apertus.squat.gr

Το παρόν έντυπο τυπώθηκε σε 1500 κομμάτια τον Ιούνιο του 2011, στα πλαίσια του 3ημέρου για τα πρώτα γενέθλια της κατάληψης.

Απελευθερωμένος Κοινωνικός Χώρος στο Αγρίνιο

Η καθημερινότητα μέσα στην πόλη, περιφραγμένη με καταναγκασμούς, θεσμικούς και κοινωνικούς εκβιασμούς, είναι σχεδιασμένη να μας επιβάλει τους ρυθμούς της, να μας κλέβει το χρόνο, να εγκλωβίζει την επιλογή, να τσακίζει κάθε αυτόνομη κίνηση...

Οι τροχιές στο χωροταξικό και κοινωνικό-πολιτικό πεδίο της πόλης είναι διαγεγραμμένες:

Από τους θεσμούς και την μισθωτή σκλαβιά, την καταναλωτική φρενίτιδα των εμπορικών καταστημάτων, το σκότωμα της ώρας και τις επαναλαμβανόμενες συναντήσεις των καφετεριών, το σκόρπισμα και την αθροισμένη μοναξιά των clubs, την πλήξη και την ανία της ιδιώτευσης, την απάθεια, την εξατομίκευση και την απομόνωση, την υπάρχουσα ιδεολογία της ιδιοκτησίας, την επιτήρηση και τον έλεγχο από κάθε είδους μπάτσο.

Μέσα σε αυτόν τον ασφυκτικό κλοιό της καθημερινότητας, συναντηθήκαμε κάποιοι άνθρωποι που ζούμε και κινούμαστε στη πόλη του Αγρίνιου, με κοινή επιθυμία την δημιουργία ενός χώρου, με αντιεραρχικές και αντιεμπορευματικές δομές, που θα λειτουργεί και θα παρεμβαίνει με βάση τις αρχές της αυτοοργάνωσης και της συντροφικότητας.

Την 1 Μαΐου του 2010, αποφασίσαμε να καταλάβουμε το κτίριο επί την οδό Καλυβίων 70. Το κτίριο αυτό, ιδιοκτησία της νομαρχίας -το οποίο είχε χρησιμοποιήσει και το σώμα ελλήνων προσκόπων- από το 2003 και έπειτα παρέμεινε παρατημένο, χωρίς κανενός είδους συντήρησης ή φροντίδας.

Θέτοντας ως σκοπό την αλλαγή κάποιων δεδομένων σε αυτή την πόλη, μπήκαμε στο κτίριο αυτό βάζοντας τέλος στην φθορά του, με στόχο να το επαναφέρουμε στη ζωή, δίνοντας του πολιτική ταυτότητα, καθώς και νέες προοπτικές και κατευθύνσεις στην κοινωνική του χρησιμότητα.

Ξεπερνώντας τις οποιαδήποτε αρχικές δυσκολίες και με αποφασιστικότητα, κατευθυνόμαστε προς την δημιουργία ενός απελευθερωμένου κοινωνικού χώρου, ενός χώρου έκφρασης, επικοινωνίας και δημιουργίας, χωρίς αρχηγούς και κουμανταδόρους, εναντίον σε ρατσιστικές και σεξιστικές συμπεριφορές και εξουσιαστικά ιδεολογήματα.

Ένα χώρο, που λειτουργώντας με συλλογικές διαδικασίες, ανοίγει και απευθύνεται σε όσους και όσες επιθυμούν να συνδράμουν και στοχεύει στην αδιαμεσολάβητη δράση, μακριά από κόμματα, μμε, μκο και ανθρωπιστικές ιδιοτέλειες. Ένα χώρο όπου οι επιθυμίες μας θα συναντούν την δράση των επιλογών μας.

ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

ως απελευθερωτικά εγχειρήματα

μέσα στην πόλη



Ανοιχτοί κοινωνικοί χώροι

Η κρίση του κεφαλαίου έχει επεκταθεί και έχει μετουσιωθεί σε μια γενικευμένη κοινωνική κρίση. Ο κλοιός όλο και πιο πολύ στενεύει, οι αντιθέσεις συνεχώς μεγαλώνουν, τα εργασιακά δικαιώματα που κατακτήθηκαν με δύσκολους και μακροχρόνιους αγώνες περιχαρακώνονται, το αύριο φαντάζει ακόμα πιο δυσσιώνο, ενώ η εικόνα με ένα υπεραυξημένο πλήθος αστέγων δεν φαίνεται τόσο μακρινή... Η κοινωνία μετασχηματίζεται με βίαιο τρόπο: μέσω της εντατικοποίησης της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, της καταστολής και του ελέγχου, η φτώχεια και η ανέχεια διευρύνονται και πλαισιώνουν όλο και περισσότερα κοινωνικά κομμάτια. Από την άλλη μεριά, καλούμαστε να «κάτσουμε στα αυγά μας» και να αντιμετωπίσουμε αυτήν την κατάσταση με μεμψιμοιρία, ηττοπάθεια και περίσσια υπομονή. Μας καλούν να γίνουμε θεατές της ίδιας μας της σφαγής.

Τα παραπάνω φαινόμενα είναι φυσικό επόμενο να ρυθμίζουν την καθημερινότητα στην πόλη, αλλά και το χωροταξικό και κοινωνικό-πολιτικό πεδίο μέσα και γύρω από αυτή. Μέσα στις πόλεις υπάρχουν δημόσιοι χώροι παρατημένοι και ρημαγμένοι, που πολλές φορές αποτελούν εστία μόλυνσης και αιτία υποβάθμισης των γειτονιών. Ένα τέτοιο, ήταν και το κτίριο (χωρίς υδροδότηση και ηλεκτροδότηση) επί της οδού καλυβίων 70.

Η κατάληψη για εμάς είναι η επανασυνταξιοποίηση εγκαταλελειμμένων χώρων και η αξιοποίηση τους μέσω συλλογικών διαδικασιών. Ουσιαστικά αλλάζουμε την υπόσταση του χώρου, χαρίζοντάς του πολιτική ταυτότητα και προσδίδοντας του μια νέα κοινωνική χρησιμότητα. Ο χώρος ανακατασκευάζεται, γίνεται λειτουργικός, ζωντανεύει και περνάει από την εγκατάλειψη στην τοπική κοινωνία, η οποία καλείται να συμμετέχει και να δράσει στο χώρο αυτό.

Ένας ανοικτός κοινωνικός χώρος (καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενα στέκια...), αποτελεί σε πρώτο βαθμό ένα χώρο έκφρασης, επικοινωνίας, δημιουργικότητάς και κοινωνικότητας. Σαφώς, οι λέξεις αυτές από μόνες τους δεν γεμίζουν το μάτι. Είναι λέξεις κακοποιημένες από στόματα εμπόρων και ειδικών τέχνης, διασκεδαστών, μάντζερ διαφημιστικών γραφείων, στελέχη βιομηχανιών μόδας, μη-κυβερνητικών οργανώσεων, αφεντικών... Οι λέξεις αυτές, πνίγονται καθώς διολισθαίνουν στο βούρκο της εμπορευματοποίησης και στους χώρους όπου κυριαρχούν οι κάθετες δομές και η μεσολάβηση από ειδικούς και αυθεντίες.

Οι ανοικτοί κοινωνικοί χώροι, σαν τόποι συνάντησης και συλλογικοποίησης, είναι οι πλέον ζωτικοί χώροι για την ανάπτυξη πρωτοβουλιών για επικοινωνία και έκφραση, πειραματισμό και δημιουργία. Σε αυτούς τους χώρους οι λέξεις βρίσκονται στο φυσικό τους περιβάλλον και ξαναανακαλύπτουν το αρχικό τους νόημα. Έτσι, λοιπόν, οι ανοικτοί κοινωνικοί χώροι εμπεριέχουν εν γένει μια θεώρηση κριτικής και άρνησης του πολιτισμού της ιδιοκτησίας, του εμπορεύματος, της καβάτζας και της ιδιώτευσης, και επιλέγουν να χτίζονται με σχέσεις συντροφικότητας και αλληλεγγύης, χωρίς αποκλεισμούς και διακρίσεις, ενάντια σε κάθε μορφή εθνικισμού, ρατσισμού και σεξισμού.

Ένας τέτοιος χώρος δεν μπορεί να μείνει αμέτοχός στις κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις. Δεν μπορεί να κλείσει τα μάτια σε όσα γίνονται γύρω και να σφυρίζει αδιάφορα οικοδομώντας απλά ένα πολιτιστικό μικρόκοσμο. Ούτε μπορεί να μείνει με κλειστό το στόμα. Οφείλει να πάρει θέση με λόγο και πράξη.

Η κατάληψη *apertus*

Επιλέγοντας όλα τα προαναφερόμενα χαρακτηριστικά, στην κατάληψη *apertus*, με όπλα την αυτοοργάνωση, την αντιεραρχεία, την αλληλεγγύη και την ισότιμη συνδιαμόρφωση κοινών αρχών και ιδεών, δημιουργούμε ένα χώρο πολιτικής συνάντησης και ζύμωσης, πολιτικής και πολιτιστικής αναφοράς, επεξεργασίας και συγκρότησης παρεμβάσεων και δράσεων μέσα στην πόλη. Ένα χώρο που γυρνά την πλάτη στον πολιτικό δογματισμό και αυταρχισμό και τις ιδεολογικές αγκυλώσεις.

Το κυρίαρχο συλλογικό όργανο της κατάληψης είναι η τακτική της συνέλευση, που αποφασίζει όχι μόνο για τα διαχειριστικά θέματα, αλλά και τις πολιτικές επιλογές της. Η συνέλευση της κατάληψης, ως δυναμικό σύνολο, δεν έχει «ληγμένα» όλα τα θέματα. Τα περιεχόμενα του λόγου και της δράσης της, συζητούνται, δοκιμάζονται, αποφασίζονται και διαμορφώνονται σε αυτήν, λαμβάνοντας υπόψη και τις αποφάσεις προηγούμενων συνελεύσεων.

Η κατάληψη, σαφώς δεν είναι μόνη της και ξεκομμένη από τους υπόλοιπους αυτοοργανωμένους κοινωνικούς χώρους. Στηρίζει και στέκεται αλληλέγγυα σε αυτούς, όπως και κάθε αυτοοργανωμένο συλλογικό εγχείρημα.

Παράλληλα, η αδιαμεσολάβητη δράση, αποτελεί πρωτεύουσα πολιτική επιλογή της κατάληψης για αυτό μένουμε μακριά από κόμματα, μμε και μη-κυβερνητικές οργανώσεις (μκο). Θεωρούμε ότι ο δημόσιος χώρος ανήκει αδιαμεσολάβητα στην κοινωνία κι όχι στους θεσμικούς αντιπροσώπους της. Τα κόμματα εξάλλου αποβλέπουν μόνο στην εξουσία και την ικανοποίηση των στενών κομματικών τους συμφερόντων. Επίσης θέλουμε η πληροφόρηση να έρχεται από αυτούς που δημιουργούν τα γεγονότα και όχι να ελέγχεται και να διαστρεβλώνεται από τα κυρίαρχα media, ανάλογα με τα εκάστοτε συμφέροντα. Οι ανοικτοί κοινωνικοί χώροι δεν πρέπει να αποτελούν τόπο και τρόπο για την επέκταση μηχανισμών εφησυχασμού, όπως αυτών των μκο, οι οποίες δημιουργούν την ψευδαίσθηση στον κόσμο που συμμετέχει σε αυτές ότι επιτελούν το κοινωνικό έργο που τους αναλογεί.

Την στιγμή που ο δωρεάν και κοινόχρηστος χαρακτήρας του δημοσίου χώρου επαναξιολογείται στη βάση της ανταγωνιστικότητας και της κερδοφορίας, οι ανοικτοί κοινωνικοί χώροι, ως πεδία σύνθεσης ριζοσπαστικών αντιλήψεων και πρακτικών αλλά και ως εύκολα οικειοποίηση παραδείγματα αυτοδιαχείρισης της καθημερινότητας, πρέπει να διευρυνθούν εκτοπίζοντας την θλίψη του ατομισμού, διεκδικώντας πίσω το κλεμμένο χωροχρόνο της καθημερινότητας.

Για το ζήτημα της αυτοοργάνωσης

Η αυτοοργάνωση είναι μια δομή που θα δώσει χαρακτηριστικά σε οποιαδήποτε μετέπειτα δράση. Η απόφαση να βρεθείς με άλλους ανθρώπους και μαζί τους, χωρίς ιεραρχίες και εγωισμούς, να παράγεις έργο (από ένα κείμενο μέχρι την λειτουργία ενός κτιρίου) είναι για μας η ουσία της αυτοοργάνωσης.

Α, ναι! Είναι και κάτι άλλο. Μπορεί να εφαρμοστεί σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής που εμπεριέχουν ανθρώπινο δυναμικό. Από σχολεία μέχρι φάμπρικες, από αγροτικές καλλιέργειες μέχρι και βαριές βιομηχανίες. Από σπίτια μέχρι και ολόκληρες γειτονίες. Οριζόντιες δομές με ίσο λόγο, πράξη για μια δίκαιη και αξιοπρεπή ζωή.

«Ωραία! Και γιατί η αυτοοργάνωση δεν έχει γίνει υπόθεση όλων;»

Στην παραπάνω ερώτηση έγκειται και το ζήτημα της αυτοοργάνωσης ως κοινωνική και πολιτική πρακτική. «Αφού μπορείς να αυτοοργανωθείς, γιατί δεν το κάνεις;»

Καθώς ζούμε στην εποχή του ατομικισμού, όπου «ο καθένας για τον εαυτό του» έχει γίνει ο κανόνας και όχι η εξαίρεση, οι εξουσίες, για να κατευθύνουν την ανάγκη για κοινωνική χειραφέτηση και αυτοκαθορισμό, έχουν στρατηγικά κατασκευάσει ψεύτικες ανάγκες για ψεύτικες ζωές: το τέλειο σπίτι, το αυτοκίνητο, το βόλεμα σε μια καλή δουλειά, τα αστικά πρότυπα... Και όλα αυτά σε ένα όμορφο πακέτο με ένα δάνειο κολάρο για την υπόλοιπη ζωή σου, αναδεικνύοντας ότι θα είσαι σκλάβος κάποιας τράπεζας ή κάποιου αφεντικού. Απλές συνοπτικές διαδικασίες που και ο πιο αδιάφορος τις υποψιάζεται. Αν και οι εικόνες αυτές με τα επιβαλλόμενα πρότυπα ζωής, έρχονται αντιμέτωπες (όπως και κάθε ψέμα) με το επικείμενο ξεσκέπασμά τους, αιωρούνται ακόμα πάνω από τις πόλεις, προτρέποντας σε ακόμη μια επικύρωση του κοινωνικού συμβολαίου για μια ευτυχισμένη προσωπική και οικογενειακή ζωή και τίποτε άλλο. Και όσο η ιδιοτέλεια και το «ο καθένας μόνος του» κατέχουν εξέχουσα θέση, τόσο θα χάνεται όλο και πιο πολύ ο έλεγχος που έχουμε πάνω στην ίδια μας την ζωή.

Τόσο οι κοινωνίες θα βυθίζονται στην άβυσσο της βαρβαρότητας και της ανέχειας κοιτώντας αμήχανα την έξαρση του φασισμού, ερχόμενες αντιμέτωπες με την καταστολή και την καταπάτηση ακόμα και των πιο θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

«Ρε, θ' αλλάξει ποτέ αυτός ο κόσμος;»

Αυτό είναι στο χέρι μας, αλλά παραμένει και υπόθεση όλων.

Το πλέον σίγουρο είναι ότι την τελευταία περίοδο, ολοένα περισσότερα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα ξεφυτρώνουν σαν δέντρα μέσα σε άγονη έρημο. Και αυτό γιατί οι επιλογές για αξιοπρεπή ζωή λιγοστεύουν και τα όνειρα που μας έχουν νοικιάσει τελειώνουν.

Για την καταστολή

Οι καταλήψεις, όπως και όλοι οι χώροι συλλογικής και αυτοοργανωμένης δράσης, που διεκδικούν την θέση τους στα πεδία των καθημερινών μετώπων ενάντια στο κράτος, τα αφεντικά και σε κάθε μορφή εξουσίας, δεν έπαψαν να στοχοποιούνται και να αντιμετωπίζουν ένα ποικιλόμορφο φάσμα κρατικών καθώς και παρακρατικών επιθέσεων που αποσκοπούν στην αποπολιτικοποίηση, την συκοφάντηση, την τρομοκράτηση, την περιθωριοποίηση και την καταστροφή τους. Η προσπάθεια καταστολής κάθε αυτοοργανωμένου, αντιθεσμικού και συλλογικού εγχειρήματος, είναι ένα ακόμα μέσο για να θέσουν την κοινωνική ζωή σε μια τροχιά καθολικής επιτήρησης, γύρω από το πεδίο ελέγχου των κυριάρχων. Οτιδήποτε ξεφεύγει από τους όρους και τα όρια της κυριαρχίας, καταστείλετε και εκμηδενίζεται.

Με το επικοινωνιακό εφεύρημα με το όνομα «εσωτερικός εκθρός», η εξουσία, ανακαλύπτει επιχειρήματα αδιαλείπτως και εκ του μηδενός, για να εφαρμόσει μια ιδιότυπη φασιστική «δικαιοσύνη» προς την καταστολή οτιδήποτε που διασαλεύει την λεγόμενη «κοινωνική γαλήνη». Και παρέα με τις επιθέσεις των κρατικών μηχανισμών, έρχεται και το φασιστικό παρακράτος το οποίο -απροκάλυπτα πια- λειτουργεί ως εθελοντικό στρατό εθνοκάθαρσης και άτυπη εφεδρεία των δυνάμεων καταστολής.

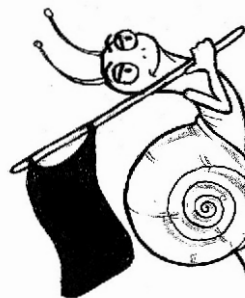
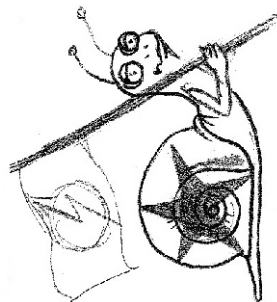
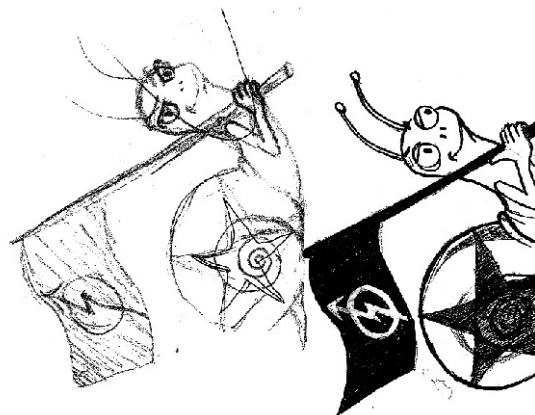
Η υπεράσπιση όλων των καταλήψεων, δεν μπορεί παρά να είναι κομμάτι του αγώνα για αυτοκαθορισμό, αυτοδιάθεση και ελευθερία. Αφορά όλους τους αυτοοργανωμένους κοινωνικούς χώρους, γιατί όταν απειλείται ένας, απειλούνται και όλοι οι υπόλοιποι. Αφορά κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι, που νοιώθει τα δεσμά του όλο και πολύ να το πνίγουν. Αφορά κάθε ανυπότακτο άνθρωπο που δεν δέχεται τα δεσμά της καθημερινότητας, που αρνείται να φιμωθεί και προσπαθεί να σπάσει την παγερή σιωπή της απάθειας.

Να δραπετεύσουμε από τα κελιά της ιδιώτευσης, επιλέγοντας την διαδρομή μας μακριά από τις έτοιμες λύσεις.

Να αυτοοργανώσουμε συλλογικά την καθημερινότητα και τις αντιστάσεις μας, μολύνοντας την πόλη με το μικρόβιο της ελευθερίας.

ΑΓΡΙΝΙΟ
Ιούνιος 2011





Κατάληψη Apertus
Καλυβίων 70 (περιοχή Δικαστηρίων)
Αγρίνιο
apertus.squat.gr